

ΟΙ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΧΙΟΥΓΚΟ ΠΕΠΠΕΡ

Συλλογή
χελιδόνια

Πολ Στιούαρτ & Κρις Ρίντελ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Οι απίθανες περιπέτειες του Χιούγκο Πέππερ

ΠΟΛ ΣΤΙΟΥΑΡΤ & ΚΡΙΣ ΡΙΝΤΕΛ

*Οι απίθανες περιπέτειες
του Χιούγκο Πέππερ*

Μετάφραση
Φίλιππος Μανδηλαράς

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Χελιδόνια – 169

Πολ Στιούαρτ & Κρις Ρίντελ, *Οι απίθανες περιπέτειες του Χιούγκο Πέππερ*

Τίτλος πρωτοτύπου: Paul Stewart & Chris Riddell, *Hugo Pepper*

Μετάφραση: Φίλιππος Μανδηλαράς

Επιμέλεια, διορθώσεις: Φωτεινή Τσουκλίδου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© για το κείμενο και την ενογράφηση Paul Stewart and Chris Riddell, 2006

Πρώτη έκδοση στη Μεγάλη Βρετανία από Doubleday, an imprint of Random House Children's Books, 2006.

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2006

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2009

KET 5474 ΚΕΠ 1225/09

ISBN 978-960-16-3072-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Τζακ, την Κέιτυ και την Άννα

ΧΑΡΗ ΠΑΝΤΕΡ ΤΑΝ ΤΑΝ

ΣΑΡΗ ΠΑΝΤΕΡ ΤΑΝ ΤΑΝ

ΧΙΟΥΓΚΟ ΠΕΠΠΕΡ

ΒΙΑΦΡΕΝΤ ΜΑΚ ΦΕΡΣΟΝ

ΡΑΝΟΥΛΦ ΚΑΙ ΦΙΝΟΥΛΑ

Ο ΦΑΝΟΚΟΡΟΣ

ΑΔΥ ΠΟΞΕΙΛΩΝΟΣ

ΝΤΑΙΖΥ ΠΟΖΕΛΑΓΝΟΣ

ΦΡΙΝΤΑ ΚΑΜΟΜΙΑ

ΝΤΙΕΓΚΟ ΚΑΜΟΜΙΑ

ΕΛΛΙΟΥΣ vs ΜΙΑ

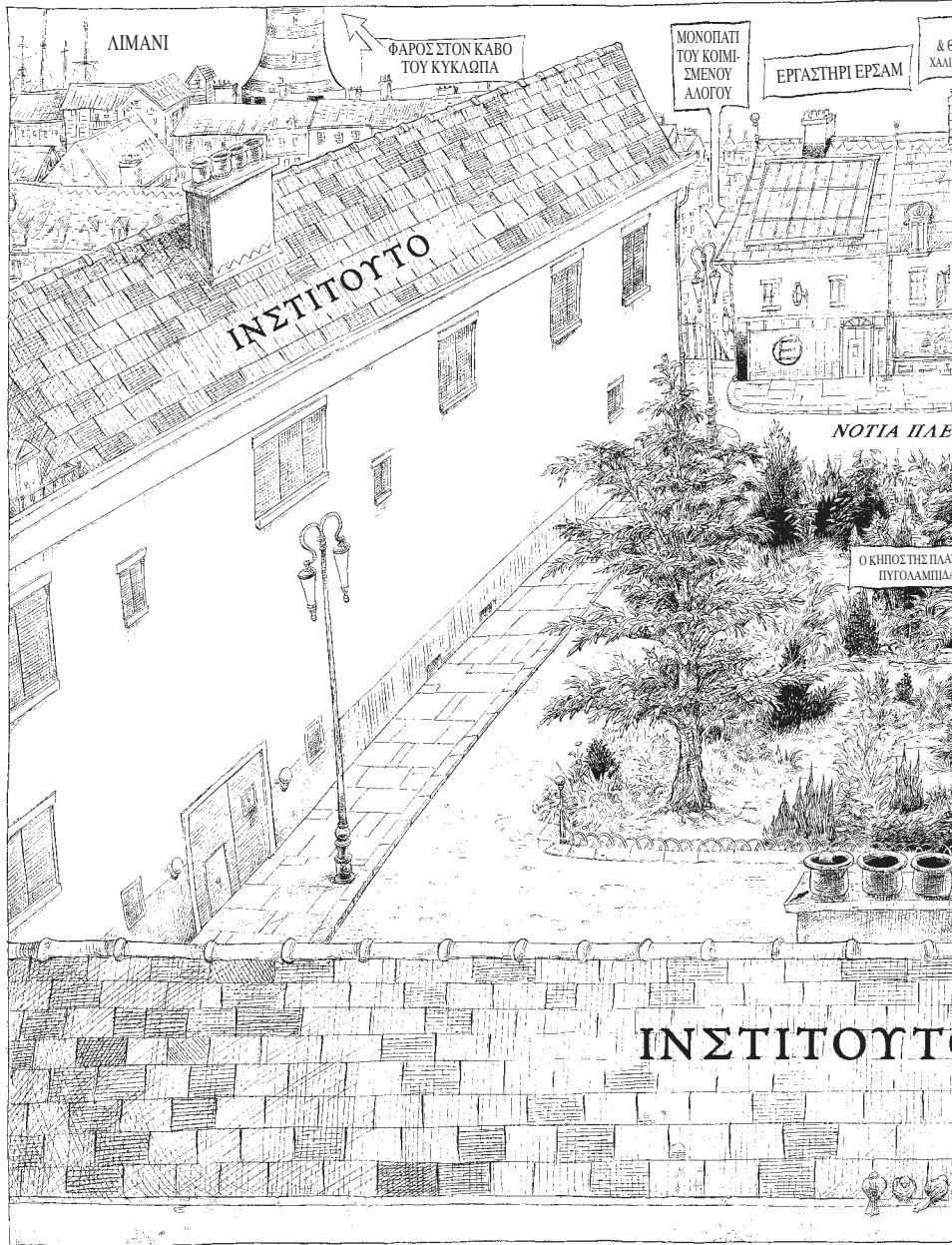
ΚΡΕΣΙΝΤΑ ΚΑΟΥΥ

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΕΡΖΑΜ

ΜΙΝΑ ΝΤΕΙΛΑ ΚΑΙ ΤΙΚ ΤΙΚ

ΛΙΜΑΝΙ

ΦΑΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ
ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ

ΜΟΝΟΠΑΤΙ
ΤΟΥ ΚΟΙΜΙ-
ΣΜΕΝΟΥ
ΑΛΟΓΟΥ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΕΡΕΑΜ

& Ε
ΧΑΛ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΝΟΤΙΑ ΠΛΑ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑ
ΠΥΛΟΑΜΗΝΑΣ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΠΛΑΤΕΙΑ
ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑΣ

Μέρος Πρώτο

«Ζούσαν σε ένα μικρό καλύβι, στα βάθη του παγωμένου
δάσους, στον Καταψυγμένο Βορρά...»

Το Δώρο των Γιγάντων του Χιονιού

Μια φορά κι έναν καιρό, ξούσαν δύο εκτροφείς ταράνδων που τους έλεγαν Χάρβι και Σάρβι Ράντεο Ταν Ταν. Ο Χάρβι ήταν ψηλός και αδύνατος. Η Σάρβι ήταν κοντή και παχουλή.

ΧΑΡΒΙ ΡΑΝΤΕΡ ΤΑΝ ΤΑΝ

ΣΑΡΒΙ ΡΑΝΤΕΡ ΤΑΝ ΤΑΝ

Κι οι δυο τους είχαν μάτια μικρά, σαν χάντρες, μύτες πλακουτσωτές και μακριά μαλλιά που δεν τα έβλεπες ποτέ, γιατί τα 'χαν κρυμμένα μονίμως στα σκουφιά τους που είχαν τρεις μύτες.

Ήταν πολύ αγαπημένοι και, παρά το γεγονός ότι δεν είχαν ευτυχήσει να κάνουν παιδιά, ήταν πρόσχαροι και υγιείς, και πίστευαν ότι ήταν οι πιο τυχεροί εκτροφείς ταράνδων του κόσμου.

Ζούσαν σε ένα μικρό καλύβι, στα βάθη του παγωμένου δάσους, στον Καταψυγμένο Βορρά, όπου τα καλοκαίρια είναι σύντομα και οι χειμώνες ατέλειωτοι. Κάθε

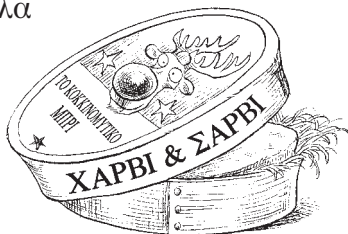
ΜΟΤΣΑΡΕΛΛΑ ΑΠΟ ΓΑΛΑ ΑΛΚΗΣ

ΓΚΟΡΓΚΟΝΤΖΟΛΑ ΑΠΟ ΓΑΛΑ ΕΛΑΦΙΝΑΣ

Εκεί, κατά τη διάρκεια του ατέλειωτου χειμώνα, κάτω από το παγωμένο φεγγάρι, παρασκεύαζαν το δικό τους τυρί από γάλα ταράνδου, που ήταν το καλύτερο τυρί του Καταψυγμένου Βορρά. Με τον καιρό, τα τυριά τους απέκτησαν τέτοια φήμη, που τους επισκέπτονταν από πολύ μακρινά μέρη για να προμηθευτούν την περίφημη «μοτσαρέλα από γάλα άλκης» ή τη μοναδική «γκοργκοντζόλα από γάλα ελαφίνας», ενώ το «κοκκινομούτι-κο μπρι» τους λέγεται ότι άφησε κατάπληκτη την ίδια τη Βασίλισσα Ρίτα σ' ένα υπέροχο

καλοκαίρι, ο Χάρβι και η Σάρβι άρμεγαν τους ταράνδους τους κάτω από τον ήλιο του μεσονυκτίου κι έπειτα, όσο μίκραιναν οι μέρες και μεγάλωναν οι νύχτες, γυρνούσαν στο καλύβι τους, στο παγωμένο δάσος.

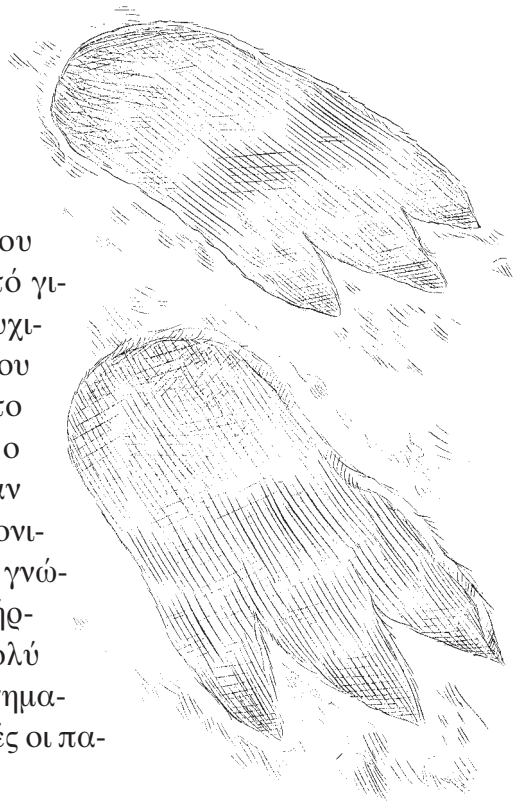

δείπνο, στην τραπεζαρία του κρουαζιερόπλοιου *Ευφω-
νία*.

Αν ήθελαν, ο Χάρβι και η Σάρβι θα μπορούσαν να πουλήσουν όλο το τυρί που παρασκεύαζαν. Δεν ήθελαν, όμως.

Και να για ποιο λόγο: Αν και είχαν γίνει ονομαστοί τυροκόμοι, κατά βάθος είχαν παραμείνει απλοϊκοί εκτροφείς ταράνδων σαν όλους τους άλλους και τηρούσαν με μεγάλη ευλάβεια τα έθιμα του Καταψυγμένου Βορρά.

Ένα από αυτά ήταν να φυλάς ένα κεφάλι από κάθε παρτίδα τυριών που παρασκεύαζεις και να το αφήνεις έξω από την καλύβα σου πριν πας για ύπνο. Αυτό γινόταν για να κάνει ευτυχισμένους τους Γίγαντες του Χιονιού που ζούσαν στο παγωμένο δάσος. Ούτε ο Χάρβι ούτε η Σάρβι είχαν δει ποτέ Γίγαντα του Χιονιού, αλλά κι οι δυο τους γνώριζαν πολύ καλά ότι υπήρχαν, γιατί έβλεπαν πολύ συχνά τις πελώριες πατημασιές τους στο χιόνι. Αυτές οι πα-

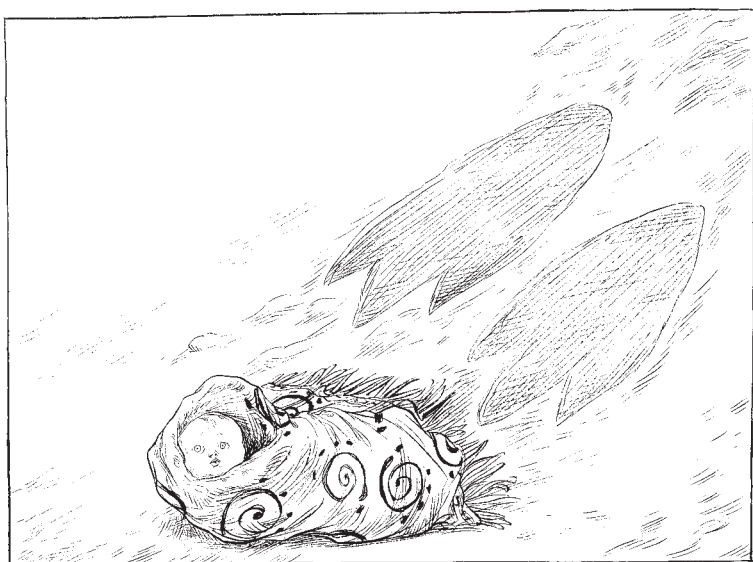
τημασιές ήταν μεγάλες και φαρδιές, σαν τον πάτο του κάδου όπου μάζευαν το γάλα, και είχαν τρία μόνο δάχτυλα.

Ήταν επόμενο, λοιπόν, κάθε λογικός εκτροφέας ταράνδων να επιθυμεί να τα έχει καλά με τα τεράστια αυτά πλάσματα. Κάθε νύχτα, ο Χάρβι και η Σάρβι άφηναν ένα κεφάλι τυρί έξω από το καλύβι τους και κάθε πρωί έβλεπαν τις τεράστιες πατημασιές των πλασμάτων που το έπαιρναν και το πήγαιναν στο παγωμένο δάσος. Μερικές φορές οι Γίγαντες του Χιονιού άφηναν μικρά δωράκια έξω από την καλύβα, όπως παγωμένα ελικοειδή κλαράκια ή κουκουνάρες από έλατα. Πάντως, ο Χάρβι και η Σάρβι ένιωθαν πολύ ασφαλείς με τους Γίγαντες του Χιονιού στο δάσος, γιατί ήξεραν ότι διώχνουν τους λύκους και τις τρομερές πολικές αρκούδες.

Εκτός από τα κλαράκια και τις κουκουνάρες, ο Χάρβι και η Σάρβι πίστευαν ότι οι Γίγαντες του Χιονιού τους έφεραν και καλή τύχη στο σπιτικό τους. Μέχρι που μια σκοτεινή νύχτα του χειμώνα, οι Γίγαντες του Χιονιού τους έφεραν κάτι διαφορετικό. Όταν η Σάρβι άνοιξε την εξώπορτα και κοίταξε στο κατώφλι (περιμένοντας να βρει καμιά κουκουνάρα), είδε δυο ολοστρόγγυλα γαλανά μάτια να την κοιτάνε. Η Σάρβι ξεφώνισε ξαφνιασμένη, γιατί στο κατώφλι της ήταν αφημένο ένα μωρό, κουκουλωμένο μέσα σε μια ζεστή κουβέρτα.

Έσκυψε, σήκωσε το μωρό και το αγκάλιασε τρυφερά. Το μωρό χαμογέλασε ικανοποιημένο.

Έπειτα, η Σάρβι μπήκε γρήγορα στο καλύβι και φώ-

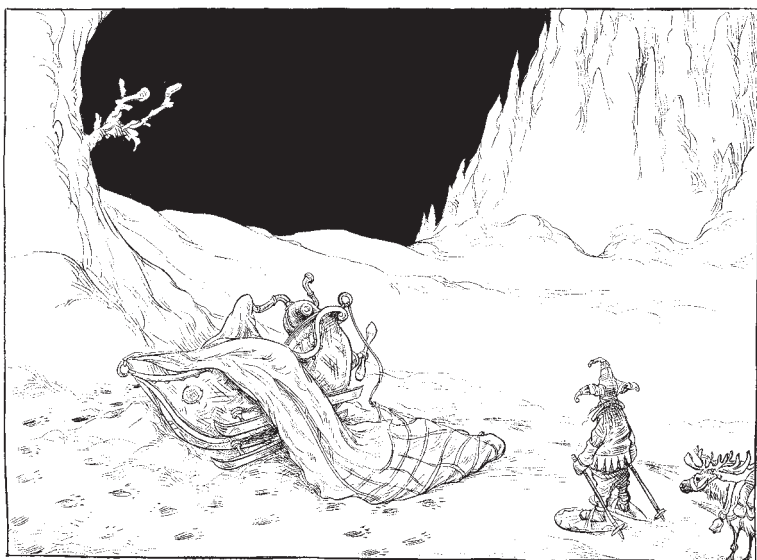

ναξε ενθουσιασμένη τον άντρα της. «Χάρβι, Χάρβι! Ξύπνα! Κοίτα τι μας έφεραν οι Γίγαντες του Χιονιού!»

Μπορεί ο Χάρβι και η Σάρβι να ήταν απλοί εκτροφείς ταράνδων, αλλά γνώριζαν πολύ καλά ότι το μωρό αυτό θα έπρεπε να είχε γονείς, οι οποίοι, μάλιστα, θα έπρεπε να βρίσκονται κάπου κοντά. Έτσι, ο Χάρβι έβαλε τα παγοπέδιλά του, έξευσε έναν τάρανδο και βγήκε στο δάσος για να τους βρει.

Ήταν πια απόγευμα και ο ασθενικός ήλιος δημιουργούσε τεράστιες σκιές καθώς έγερνε στη δύση, όταν ο Χάρβι συνάντησε κάτι πολύ παράξενο.

Ήταν ένα έλκηθρο που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί, αναποδογυρισμένο και μισοσκεπασμένο από ένα μεταξωτό ύφασμα. Πάνω στο έλκηθρο είδε γρατσουνιές από

πολικές αρκούδες. Δίπλα του, βρήκε ό,τι είχε απομείνει από τους γονείς του μωρού: Μια αντρική μπότα και ένα γυναικείο γάντι.

Γύρω από το παράξενο αυτό έλκηθρο υπήρχαν πατημασιές από αρκούδες και από Γίγαντες του Χιονιού, καθώς και φανερά σημάδια πάλης. Ο Χάρβι μάζεψε το μεταξωτό πανί, σήκωσε όρθιο το έλκηθρο κι έπειτα έβαλε το πανί, την μπότα και το γυναικείο γάντι στο κάθισμα του έλκηθρου. Στη συνέχεια, το έζεψε στον τάρανδό του και ξεκίνησε για το καλύβι. Εκεί, το φύλαξε στο υπόστεγο όπου ζούσαν τα ζώα και πήγε να πει στη Σάρβι τα θλιβερά νέα.

Τα νέα ήταν πράγματι θλιβερά, αλλά βαθιά μέσα τους, ο Χάρβι και η Σάρβι ήταν πολύ χαρούμενοι, γιατί είχαν αποκτήσει, επιτέλους, ένα μωρό. Μπορεί οι γονείς του να είχαν χαθεί στη μάχη με τις πολικές αρκούδες, αλλά οι Γίγαντες του Χιονιού είχαν σώσει το μωρό και το είχαν φέρει σ' αυτούς. Ένωθαν, λοιπόν, πολύ περήφανοι που τα πελώρια πλάσματα είχαν εμπιστευτεί αυτούς για να μεγαλώσουν το μωρό.

Ένωθαν όμως και λίγο ένοχοι, γιατί, αν και αγαπούσαν το μωρό και το φρόντιζαν σαν να ήταν δικό τους, μαθαίνοντάς του τα πάντα για τους ταράνδους, την τυροκομία και τον Καταψυγμένο Βορρά (το φώναζαν, μάλιστα, με το όνομα που ήταν κεντημένο στην κουβέρτα μέσα στην οποία ήταν τυλιγμένο όταν το βρήκαν), υπήρχε κάτι που δεν είχαν κάνει.

Δεν είχαν προσπαθήσει να βρουν από πού είχε έρθει.

Ο Χάρβι και η Σάρβι ήξεραν ότι θα έπρεπε να το είχαν κάνει, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι δεν ήταν παρά ένα ζευγάρι εκτροφέων ταράνδων και ότι δεν ήθελαν καθόλου να χάσουν το παιδάκι τους. Έτσι, όσοι έρχονταν από μακρινά μέρη για να αγοράσουν τα τυριά τους, δεν άκουγαν ποτέ τον Χάρβι και τη Σάρβι να μιλάνε. Τους χαμογελούσαν μόνο, τους τύλιγαν τα κεφάλια με το τυρί και φρόντιζαν να υπάρχει πάντα ένα κεφάλι τυρί που θα το έβγαζαν τη νύχτα στο κατώφλι για να το φάνε οι Γίγαντες του Χιονιού.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια και μια μέρα, δέκα χρόνια μετά, το αγόρι δε γύρισε στο καλύβι από το άρμεγμα.

Όταν ο Χάρβι πήγε στο υπόστεγο όπου ζούσαν τα ζώα, βρήκε τον μικρό πίσω από τη στοίβα με τα ξύλα, να κοιτάζει το έλκηθρο που του είχαν κρύψει τόσα και τόσα χρόνια. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα γυναικείο γάντι και στο άλλο μια αντρική μπότα.